

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 24. sep. 2010.

Tropperne ud af Afghanistan nu – før det bliver endnu værre

Ni år efter terrorangrebet mod World Trade Center i New York 2001 er der stadigvæk et trist regnskab at gøre op. Efter otte års besættelse af Afghanistan, der angiveligt skulle gøre det af med terrornetværket Al-Qaeda og den reaktionære og morderiske Taliban-bevægelse, er netop Taliban på vej tilbage igen.

Det netop afholdte parlamentsvalg kan ikke skjule den afgrund af problemer, som styret og de udenlandske tropper står i.. Det udenlandske overherredømme, de fortsatte krigshandlinger og en gennemkorrupt Karzai-regering har gjort sit til at udmatte en befolkning, der allerede før invasionen i 2002 var hårdt prøvet og udmattet - ikke kun af Taliban, men af hele årtier med krig, elendighed og fremmede invasionsstyrker.

De tørre tal fortæller, at volden i samfundet er øgende. Under valget i år blev 22 mennesker dræbt, imod det dobbelte ved det forrige valg. Omvendt var juni måned i år den hidtil blodigste for de udenlandske tropper. I alt er over 1.000 amerikanske soldater blevet dræbt, over 300 britiske og i alt 36 danske. Samlet set dør der i gennemsnit en soldat hver dag. Antallet af afghanske ofre er naturligvis langt højere, med mange mørketal.

I erkendelse af den forværrede situation har de krigsførende magter forsøgt at lægge mere vægt på diplomatiske midler, lokale aftaler med krigsherrer, dialog med ”moderate” talibanere etc. Det sidste nye er udnævnelsen af general David Petraeus til den militære øverstkommanderende i Afghanistan, efter en tilsvarende position i Irak. Obama-regeringen satser med andre ord på en ”løsning” i stil med Irak, dvs. politiske aftaler med de forskellige lokale fraktioner, herunder de selvsamme kræfter, der oprindeligt skulle nedkæmpes og udryddes.

Hverken Taliban eller den såkaldte Nordalliance har kontrol over hele landet, der har altid været opdelt i et mylder af etniske og religiøse grupper. Det dominerende træk ved Afghanistan er loyalitet over for stammer og krigsherrer. Taliban er f.eks. i hovedsag baseret på den pashtunske befolkningsgruppe, der er den traditionelle etniske herskerklasse.

At netop Taliban nu har fået en renæssance, siger ganske meget om den udbredte desperation. Ifølge klassisk guerillateori er organisationen nu i den fase, hvor det gælder om at overleve militært for at vinde politisk.

Men udover at kæmpe mod udenlandsk tropper, har Taliban intet til fælles med de traditionelle nationale befrielsesbevægelser fra 1970'erne og 1980'erne.

De anti-koloniale bevægelser var i varierende grad inspireret af moderne idealer om socialisme, tredje verdens-nationalisme og kamp imod udbytning.

Taliban derimod er fundamentalt tilbageskuende. Ikke bare i kraft af den dybt religiøse og islamistiske overbygning med heftig ideologisk påvirkning fra det ultrakonservative og monarkistiske Saudi-Arabien, men også helt grundlæggende på grund af dens klassebasis i det feudale stammesystem.

Taliban tager desuden patriarkatet til nye højder – eller lavmål – i sin perverterede kvindeforagt, der blev klart for enhver under det systematiske kønsapartheid, da bevægelsen havde regeringsmagt, og som i dag udmøntes i kidnapning af piger, der går i skole, eller syreangreb mod kvinder, der fremstår som lidt for selvstændige.

Med til det samlede billede hører også, at langt bredere grupper af afghanere end Taliban bekæmper de udenlandske tropper. I november 2009 kunne den amerikanske avis Boston Globe citere en kilde i den amerikanske efterretningstjeneste: "90 procent er et stammebaseret, lokalt oprør. Ti procent er hårdkogte ideologer, der kæmper for Taleban."

Men vil en tilbagetrækning fra Afghanistan ikke servere landet på et sølvfad til netop talibanerne?

I realiteten er det omvendt. Det er præcis den fortsatte besættelse og samarbejdet med de korrupte krigsherrer, der giver Taliban vækstmuligheder, og som fortsætter med at skævvride landet. Vejen frem er ikke fortsat krigsherrevælde eller fjernstyring fra Washington og Nato-hovedkvarterne. Afghanistans skæbne har været århundreder i imperialismens vold, og et opgør med dette vil være et vigtigt skridt i retning af reel frihed. Problemerne står naturligvis i kø, men til syvende og sidst er det kun de lokale afghanske menneskerettighedsforkæmpere, demokrater, fagforenings- og kvindeaktivister, der kan bane vej for et mere moderne og retfærdigt Afghanistan.

Så træk tropperne ud nu – før det bliver endnu værre.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk